

Gözyaşı Ülkesi

© 2020, Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizmetleri ve Tic. A.Ş.

Tüm yayın hakları anlaşmalı olarak Hayat Yayınları'na aittir.

Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.

ISBN: 978-605-151-320-1

Sertifika No: 75092

<i>Hayat Yayınları</i>	: 700
<i>Edebiyat</i>	: 102
<i>Kitabın Adı</i>	: Gözyaşı Ülkesi
<i>Yazarı</i>	: Safiye Çetinkaya
<i>Yayın Editörü</i>	: Erol Şahnacı
<i>Kapak</i>	: Yiğithan Çıvgın
<i>İç Tasarım</i>	: Hayat Yayınları
<i>Baskı Yeri ve Tarihi</i>	: İstanbul, 2025
<i>Baskı ve Cilt</i>	: Erkam Yayın Sanayi ve Ticaret A.Ş.

Sertifika No: 51796

Hayat Yayın Grubu

Molla Gürani Mahallesi, Oğuzhan Caddesi No: 15 Kat: 3

Fındıkzade - Fatih / İstanbul

Tel: 0212 613 11 00 Gsm: 0530 259 80 96

www.hayatyayinlari.com - e-posta: hayat@hayatyayinlari.com

[X /hayatyayinlari](https://x.com/hayatyayinlari) [f /hayatyayinlari](https://facebook.com/hayatyayinlari)

SAFİYE ÇETİNKAYA

Gözyaşı Ülkesi

*Bu kitap bir Gözyaşı Ülkesi romanıdır,
bir yok oluşun anatomisidir.*

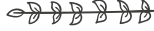

“Varsın eller gönül yarası kapanır sansın.

Kalbimiz üşüyor bizim.

Milyon kat giyinsek boşuna...”

“Hani derler ya; her şey yalan, tek gerçek olan bizim sevdamız diye... Öyle değil işte. Bizim yaşadıklarımızın hepsi gerçek, sevdamız yalandı. Yoksa seven biri bu kadar eziyet eder mi sevdiğini söylediğine?”

Yalan sözler ile örülmüştü her yanımız...

İkilemler arasında kalan aklım ve yüreğim doğruyu fark ettiğinde çok geç kalmıştım artık yarınları yaşamaya.

Şimdi kimseler anlamayacak hâlimi. Benimkisi hiçbir zaman, hiçbir cümle ile açıklanamayacak kadar derin, kimsenin anlayamayacağı kadar da hüzünlü bir yorgunluk oldu. Çünkü söz konusu gönül ise ya yüreğe iş düşüyor ya da gözlere. Ve bazen de gözlerden önce sözler ağlıyor.

Ayrılık gözlerini kanatırmış insanın, sevda ise yüreğini... Şimdi hep düşünüyorum; ayrılık mı zor yoksa sevda mı diye...

Sanırım ayrılık daha zor. Hele de hiç dönmeyecek olan birini beklemek, insanın içinde hendekler kazmasına benziyor. Kendime varmayayım diye kendimce kazdığım, yaklaşsam içine düşeceğim, uzaklaşsam kendimden kaçtığım hendeklerle dolu içim. Hendekler bana yol vermiyor, ben bende boğuluyorum. Artık insanlardan öyle çok korkuyorum ki, kendimi

kendimde biriktiriyorum. Kimsenin ne yaralarımaya değmesini ne de bana teselli vermesini istemiyorum.”

Üç gündür kaldığı karanlık, dört metre kare bodrumun zeminine serilen kartonların üzerinde hiç konuşmadan yatan Şirin, sürekli kendi içselliğinde konuşuyor ve kendi kendine aynı cümleleri söylüyordu.

“Yarama kimse dokunmasın. Ağlamayacağım...”

Ağlamayacağım diyordu ama üç gündür durmadan ağlamaktan gözlerinin beyaz yerleri kıpkırmızı olmuştu.

Açlık ve susuzluktan bitkin olan bedenini her on dakikada zorlayarak ayağa kalkıyor ve bodrumun o küçük ve kırık penceresinden yine, yeniden sevdiğine bakıyordu Şirin.

Pencerenin az ilerisinde, cadde ortasında üç gündür boylu boyunca yatan, kafasını kargaların ve saksakağınların didiklemeğe başladığı sevdiğine baktı yine. Sevdiği adamın ona doğru bakan bir çift gözüne ve göz kapağının kenarında kuruyan o bir damla yaşa odaklandı.

Bağırılmamak için sağ elinin başparmağını ısırđı kanatırcasına. Zelzeleye tutulmuşçasına titreyen bedeni taşıyordu bu acıyı. Yüreginin ağıdı âdeta o bodrum odasının her bir duvarında yankılanıyor ve yine ona dönüyordu.

Üç gündür sürekli aynı sahneye tanık olan annesi yerinden fırladı ve Şirin’e sarılarak az önceki uzandığı kartonların üzerine sürükledi. Annesine direnecek hâli kalmamıştı Şirin’in. Kucağına bıraktı kendini. Bir müddet kendinden geçti. Baygın hâlinde bile gözyaşları akıyordu. Annesi kızının üşüyen ellerini avuçlarına aldı ve nefesiyle ısıtmaya çalıştı. Âdeta buz kesilmişti

o narin, beyaz eller. Ortalık öyle soğuktu ki annesinin nefesi daha Şirin'in ellerine ulaşmadan soğuyordu.

Karanlık odanın sessizliğinde Şirin kendine geldi ve bir müddet annesinin yüzünü inceledi. Sessiz, kelimesiz, bakışarak konuşuyordu ana kız. Sonra Şirin elini kalbine götürdü.

“Tam şuramda anne, bir şey var canımı acıtan. Sanki dünyanın tüm hançerleri kalbime saplanmış gibi duran. Geçmiyor anne. Sakinlemiyor. Dinmiyor bu sızı. Ben hangi hüznün kesiydim de yüreğimin parçaları birbirini tutmuyor anne? Söylesene anne, senin de kalbin acıyınca ellerin böyle üşür mü?” dedi ağlayarak. Annesi kızının kalbinin üzerindeki elinin üzerine elini koydu ve yumuşak sesiyle konuştu:

“Burası var ya, taşa toprağa gerek kalmadan insanın gömüldüğü tek yerdir. Gececek kızım. Hiçbir acı ilk günkü gibi kalmaz. Aslında her insan mezarlığını içinde taşır. Kimisi geçmişini gömer, kimi geleceğini. Kimi nefret ettiklerini, kimi sevdiklerini gömer. Kimisi de sadece kendini gömer içindeki mezarlığa. Evet her ayrılık bir yanıyla ölümdür kızım. Her ölüm bir yanıyla ayrılık. Ama bir fark vardır aralarında, birinde can yoktur, diğerinde ikisi de...”

“Biz diye bir şey yok artık anne. Olmayacak. O, şu an on metre uzağında ve ben ona gidemiyorum. O da gelemiyor bana. Uzaktan sevmekti bizimkisi. Birimiz kafeste, birimiz son nefeste. İyileşemiyorum be annem, af buyur. Birçok şey sinemde darmadağınık kaldı. Bırak beni anne. Çıkıp dışarı sevdiğimin lime lime olan etlerini toplayayım, bağıma basayım. Başını alayım kucağıma, üç gün öncesine kadar benim için atan o kalbi öpeyim. Bir daha asla dokunamayacağım ona. Bu son vedam olsun. Bırak beni. Çıkayım sokağa...”

Mone, kızının başını sıkıca göğsüne bastırdı. Üç gündür konuşmayan kızının bunu yapmak istediğini her seferinde kapıya koşmasından anlıyordu zaten. Ama ilk kez kelimelere dökmüştü. Buna izin veremezdi. Bunca kaybının ardından Şirin'i de kaybedemezdi. Bağına bastırdığı kızının saçlarını okşadı annesi.

Şirin o ara yine kendinden geçti. Her kendinden geçtiğinde annesi hemen nabzını kontrol ediyordu. Son üç gündür yavaş atan nabzı iyice belli belirsiz olmuştu bu defa. Şirin'in susuzluktan çatlayan dudaklarını annesinin gözyaşları serinletiyordu şimdi. Çaresiz bir anne, tükenmiş bir kız...

Eli kolu bağı zamanlardan geçiyorlardı. Zaman geçiyor, acılar geçmiyordu. Oysa her şey nasıl da güzeldi üç yıl öncesi. Ekmek, aş kaygısı olmayan, sevda kokan bir evin hanımıydı Mone. Şirin ise göz bebeğiydi o evin. Ev nerde şimdi, aş nerde? Çocukları, eşi, annesi, babası, komşuları, Ömer, Ayşe neredeydi şimdi?

Savrulmuşluk ağırdı. Taşıyamaz, anlayamazdı savruk bir kalbin derdini herkes. Yüreğı yaralı bir kadinken, şimdi aynı derdi taşıyan bir de kızı vardı yanında. Yollar çıkmazdı. Hangi yana dönseler kan ve gözyaşı vardı. Bilinmezdi bu bodrumda ne kadar gizlenecekleri. Şirin'in biraz dalmış olmasını fırsat bilen annesi konuşuyordu bu defa içinden...

“Keşke üç yıl öncesine dönebilseydik. O zaman daha sıkı sarılırdım çocuklarıma. Hep koklardım onları boyunlarından. Tel tel saçlarını, kirpiklerini sayardım. Ah Ahmet, olsaydın yanımda şimdi... Dönebilsek bir geriye, elini hiç bırakmazdım. Ahmet yarım kaldım ben. Ve bu yarım kalmışlık kaderime öyle yansdı ki her yarım beni buldu. Senden sonra hiçbir yarım tama ermedi. Giderken bana çok güçlü olduğumu söylemiştin ya, değil Ahmet'im. Ben güçlü değilim. Kesif bir ölüm

kokusu var her yerde ve ben çok korkuyorum. Korkuyorum ben Ahmet. Bu yükü taşıyamıyorum. Bakamıyorum kızıma. Dayanamıyorum onun acısına. Şimdi hüznlerin en koyusunu giyindim ve ümitler senin yanında tazeydi. Ah Ahmet, beni yarım bıraktın... Pansuman edilmeyi unutulmuş bir yara gibiyim sensiz. Kaldım bir başıma, düştüm büyük bir kavganın ortasına. Geleceğe dair tüm ümitlerimi yitirdim. Sonumuz ne olur bilmem. Eğer öldüysen bir an önce kavuşalım, bitsin bu ayrılık. Sensizken bir numara büyük çekiyorum acıları. Nasıl olsa seneye de gelmeyeceksin sen.” diyerek ağladı.

Ahmet’in ölüp ölmediğini bilmemek ve belki gelir diye beklemek, kızının sevdiği adamın onun gözleri önünde öldürülüşünü gördükten sonra üç gündür adım adım ölüme gidişini seyretmek bir anne için, bir kadın için çok ağır olmuştu. Kısılp kalmışlardı küçücük bir odaya.

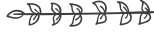
Yaşamdan koparılanların hikâyesi derindir. Kimsesizlik diye bir şey vardır ki, insan ne yaparsa yapsın bu durum başa çıkamadığı çaresizliğidir. Bu aslında tümüyle bir yalnızlık değil, tek başına kalmışlıktır. Mone tek başına kalmışlığın çaresizliğini yaşıyordu.

Yalnızlık parmak izi gibidir. Kimsenin ki birbirine benzemez. Çünkü aynı yastıkta uyuyanlar bile aynı rüyaları görmez. Aynı acıları hissedemez. Tıpkı herkesin parmak izlerinin ayrı olduğu gibi. Acılar görünür lakin kişisel yaşanır.

Üç yıl... Her şeyin değiştiği, güzelliklerin yerini ölümlerin ve ağıtların aldığı üç yıl... Tarih sayfalarında çok da adı anılmayacak olan bu üç yılda hayatları tepetaklak olan insanlardı onlar...

**“Anlat hele bana,
Camisi çok olan yerlerde
Çocuklar neden aç uyur?”**

Üç Yıl Öncesi

Üçüncü katın terasından akşamın alaca karanlığında sokaklarda oynayan çocukların misketlerinin peşinde koşuşturmalarını seyretti bir müddet Şirin. Çocuk civıltıları zaten her zaman huzur verirdi ona. Ellerini balkon demirlerine dayayıp, gözlerini kapatarak üniversite çıkışı yaşadıklarını düşündü tekrar.

Derslerinin erken bittiği günlerde, hava kararmadan hep aynını yapıyordu. Önce kapalı çarşıya uğrayıp babasını ziyaret ediyordu. Tabii çarşıya girişi ve çıkışı çok uzun sürüyordu. Girişteki esnaftan başlıyordu hâl hatır sormaya ve çıkışa kadar uzun bir yolculuk oluyordu onun için. Dedesinden kalan ve çarşının en büyük dükkânı olan halı mağazasını yirmi beş yıldır babası işlettiği için çocukluğu hep bu Halep kapalı çarşısının içinde geçmişti. Kimi zaman namaza giden esnafların dükkânlarını emanet etmek için aradıkları tek kişi oluyordu Şirin. Herkes onu tanırdı. Babasının ona olan düşkünlüğünü de bilirlerdi.

Şirin doğduğunda kulağına ezan okuyan dedesi, onu babasına verirken oğluna sıkı sıkıya öğütlemişti;

“Oğlum, kızının adını Şirin koydum. Rabbim adını hayırda yarışan kullar arasında yazsın. Şirin’e ve ola ki bundan sonra doğacak olan kızlarına vakit ayır ve onları çok ama çok sev. Anlattıklarını dikkatle dinle ki, onları dinleyen ilk adamın kendilerini sevdiğini sanmasın. Ölçüp tartmayı ve sevgiyi ilk senden öğrensinler. Onları güldür, birlikte eğlen ki, beraber eğlendikleri, güldükleri ilk adamın peşine takılıp gitmesinler.” demişti.

Ahmet de gerçekten oğullarını ve tek kızı Şirin’i bu öğüt doğrultusunda yetiştirmişti. Şirin için babası onun tek kahramanı, Ahmet için de Şirin, onun göz bebeği idi. Kızının fikirlerine çok önem verirdi Ahmet.

Tıpkı Ahmet gibi çarşının tüm esnafı da onu çok seviyordu. Esnafar kendi kızları gibi gördükleri Şirin’e yeni gelen malları hakkında fikir danıştırdı. Bazen de Şam ipeğinden, atlasından başörtüler, elbiseler hediye ederlerdi. Şirin de o hediyeleri arka mahallelerdeki fakir aile kızlarına dağıtırdı. Sanki zenginden alıp fakire veren el olarak Allah o mahallede onu görevlendirmişti. Bugün de aynı oldu.

Ders erken bitince soluğu babasının yanında aldı. Komşu dükkân sahipleriyle biraz hasbihâl ettikten sonra onların hediye ettiği poşetler ile ayrıldı çarşıdan. Ama bu defa her zamanki güzergâhtan gitmek istemedi. Ulu Cami’nin o geniş avlusundan geçmek için o tarafa yöneldi.

Bu taraftan gitmek yolunu biraz uzatmış olsa da Ulu Cami’nin o ulvi havasını koklamak istiyordu. Son aylarda başka şehirlerden gelen ölüm haberleri ve bombalama esnasında yıkılan tarihî camileri düşündü bir an. Başını minareye doğru çevirdi ve “Allah’ım, Sen şu minarelerden yayılan ezan sesinden

bizleri mahrum etme...” diye dua etti. Çıkışa doğru yöneldiği sırada doğu cephesi duvarına dayanan sekiz yaşlarında, saçı başı dağılmış, dilenen bir kız çocuğu gözüne ilişti. Buralardaki dilenen insanları hep tanırdı ve çoğuyla ahbab olmuştu. Ama bu kızı ilk kez görüyordu. Yavaşca yanına yaklaştı, aynı duvara o da sırtını dayayarak oturdu. Kız sessizce ona baktı. şirin de ona baktı. Gz göze geldiklerinde şirin kızın gözlerine sıcak bir tebessüm gönderdi.

“Adın nedir güzel kız?”

“Ayşe.”

“Buralı mısın? Annen baban kimdir?”

“Ben Deralıyım.”

“Dera buraya çok uzak. Sen nasıl geldin buraya?”

“Annem babam ve küçük kardeşim oradaki saldırılarda ldler. Amcam beni yanına aldı, buraya getirdi.”

“Amcan nerede şimdi? Ya da senin burada böyle oturduğunu biliyor mu?”

“Amcam cezaevinde.”

“Neden?”

“Annemi, babamı ve kardeşimi öldürenler için dava açmıştı. Mahkeme bir ay öncesi amcamı da tutukladı.” dedi ve başını ne eğip utangaç bir edayla kirden kararmış ellerini elbisesinin altına sokarak saklamaya çalıştı. Belli ki şirin’den utanmıştı. şirin onun ellerine uzandı, tuttu.

“Peki senin başka akrabaları yok mu?”

“Benim ölen kardeşimden başka kardeşim yoktu. Bir de amcam vardı işte. Şimdi o da yok.”

“Akşamları nerede kalıyorsun?”

“Amcamın bekâr evinin anahtarı bende, oraya gidiyorum.”

Zamanından önce büyümüş olan bu kızı sokakta öylece bırakmaya içi el vermedi Şirin’in. Akşam ezanı yenice okunmaya başlamıştı. Minarenden yayılan o ulvi sesi dinlerken Ayşe’yi kolunun altına aldı ve sıkıca sarıldı ona. İçinden;

“Allah’ım Müslüman ülkeleri ateşe atmak isteyenlere fırsat verme! Fitne çıkartanların oyunlarını başlarına dola! Amin...” diye dua etti ve Ayşe’ye;

“Ayşeciğim, amcan cezaevinden çıkana kadar bizim evimizde misafir olursan ben çok mutlu olacağım. Ne dersin ha?” diye sordu.

Ayşe daha beş dakika öncesi tanıdığı ve henüz adını bile bilmediği Şirin’in yüzünü inceledi. Son bir aydır hâl bilmezlere düşmüştü yolu. Ama Şirin’deki hâlden anlayan tavırları hissetmişti küçük yüreği.

“Sen Türkmen misin?” diye sordu Ayşe.

Şirin, küçücük bir çocuğun onun önce adını sorması gerekirken Türkmen olup olmadığını sormasını biraz garipselemekle beraber;

“Evet, Türkmen’im. Bu senin benimle bizim eve gelmene engel mi?” diye sordu.

Aylardır yıkanmamaktan yüzü toz içinde kalan Ayşe tebesüm etti. O tebessümle güzel olan yüzü daha da bir güzelleşti.

“Hayır, değil. Babam bana hep ‘Nerde çok misafirperver birini gurseren o Türkmen’dir kızım. Onlar güvenilir insanlardır.’ derdi. Sen de beni evinde misafir etmek isteyince babamın dediği aklıma geldi.”

Şirin onun dağılan saçları akşam rzgrlarında daha da dağılmasın ve baŐı uŐumesin diye az önce çarşıdan esnafın hediye ettiği Şam ipeğinden olan Őalı başına itina ile doladı. Ayşe baŐındaki Őalın pahalı bir Şey olduğunu fark edince;

“Ben bunu hak etmiyorum. Bu çok pahalı bir Şey!” diye cevap verdi.

“İnsandan daha değerli hiçbir Şey yoktur Ayşe. Şimdi bunu düŐünme! Hadi biraz daha hızlı gidelim. Hava kararmak üzere ve babam eve gelmiŐtir. Beni merak eder Şimdi.” diyerek Ayşe’nin düŐüncesini başka yöne çevirmiŐti.

Akşamın alaca karanlığında evin avlusuna geldiklerinde gerçekten de babası merak içinde balkonda bekliyordu. Onlar merdivenden çıkarken Şirin babasının annesine seslenen sesi ni duydu.

“Hanım, sofraya bir tabak daha ilave ediver. Bu akşam kk bir misafir soframızı bereketlendirecek.” dedi.

Şirin’in babası Ahmet Bey her zaman böyle nezaket dolu konuŐurdu. Kızıyla gelen çocuğun hlinden onun yetim biri olduğunu anlamıŐ ve çocuğu incitmemek adına tüm Őefkatli yanını ortaya ıkartmıŐti.

Şirin, Ayşe’nin elini yüzünü yıkaması için ona banyoyu tarif etti. Annesi Mone Hanım da en yumuŐaęından yeni bir havlu

verdi kurulanması için. Ayşe sekiz yaşındaydı ama tavırları on beş yaş gibiydi. Nerde nasıl davranacağını biliyordu. Kendisine yapılan her iyi harekette teşekkür ediyordu.

Yemek boyunca Ayşe başından geçenleri anlattı.

Babasının Dera'da bir lokantası varmış. Çok sevilen, sayılan bir ailelermiş. Ama iç savaşın ilk kıvılcımı Dera'da ateşlendiği için onun ailesi de ilk kurbanların arasında olmuş. Amcası Ömer, Halep'te polis memuruymuş. Abisi, yengesi ve küçük yeğeni ölünce Ayşe'yi yanına alıp Halep'e getirmiş Ömer. Onu bir okula yazdırmış, kendisi de görevine devam ederken abisinin ölümünün soruşturulması için dava açmış. Ama daha ilk mahkeme bile olmadan Ömer görevinden açığa alınıp, devlete isyan ettiği gerekçesiyle cezaevine konulmuş. Ayşe başka akrabası olmadığı için ve kimseye de güvenemediği için bir zaman evden çıkmamış. Sonraları okullar da kapatılınca en güvenilecek yer olarak düşündüğü camilere gidip akşama kadar içeride oturmuş. Günler geçip, eli yüzü kir toz içinde kalan bu küçük çocuğa millet, hâlinin nice olduğu sormayıp, doğrudan eline para vermeye başlayınca, görünürde mahcup bir dilenci olup kalmış ortada.

Suriye'deki savaş beş ay öncesi ilk onların bölgede başlamıştı. Ama şimdi ise ufak ufak Şam ve Halep taraflarına sığıyordu.

Yemekten sonra Şirin'in annesi Mone, tıpkı Şirin'in küçüklüğünde yaptığı gibi banyoyu sıcakık yaptı ve Ayşe'nin yıkanmasına yardım etti. Sonra ona Şirin'in odasındaki kanepeyi yatak olarak ayarladı.

Ayşe aylardır süren yorgunluğunun ardından sıcak bir yuvada, güven içinde hemen uykuya dalınca Şirin de terasa çıkmış-

tı. Şimdi gün boyunca olanları düŐünürken aklına babasının sürekli söylediği;

“Unutma kızım! Allah bize sadece secde ederken değil, bazen sahip çıktığımız bir yetimin gözünden, bazen de kırdığımız bir kalbin içinden bakar.” dediğini hatırladı. İçi yanıyordu...

Irak'ta savaş baŐladıĐında kendisi henüz çok küçüktü. Annesinin her gün haberleri seyrederken gözyaŐlarına boğulduğunu, babasının Irak için yardım konvoyları hazırladığını biliyordu. Bir elin, gizli bir gücün yıllardır sürekli Müslüman ülkelerini karıŐtırdıĐı ve Şimdi bu savaş denilen kan ticaretinin kendi ülkelerine de sıçradığını anlıyordu.

“Ah daha beş ay ncesi Ayşe de kendi mahallesinde Şu ocuklar gibi güven içinde oynuyordu. Şimdi ise kimsesi kalmamıŐ, dilenen bir ocuk olmuş. Allah'ım bizim de Irak gibi kardeŐin kardeŐi ldrdĞu bir ülke olmamıza izin verme!..” diye gözyaşları içinde dua etti terasta.